

РЕШЕНИЕ

№ 2185

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 15.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12179** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба от юрисконсулт – пълномощник на [фирма], против РЕШЕНИЕ № ПИ-377/12.11.2020 г., на директора на Териториална дирекция на НАП - С., с което е оставена без уважение жалба от дружеството, срещу постановено от публичен изпълнител, по изп. дело №[ЕИК]/2020 г., по описа на ТД „Средни данъкоплатци и осигурители“ РАЗПОРЕЖДАНЕ, изх. № С202225-125-0256087/19.10.2020 г. С разпореждането е била разпределена постъпила по изпълнителното дело сума от 15 000 лева, представляваща част от вземане на дружеството, за погасяване на задължения, установени с Акт за установяване на публично държавно вземане, № 3/14.02.2020 г. и АУПДВ, № 4/14.02.2020 г., издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта.

Подателят на жалбата желае отмяна на решението и твърди материална незаконосъобразност на решението и на потвърденото с него разпореждане. Счита, че: сумата от 15 000 лева е била разпределена неправомерно, поради това, че цитираните АУПВ са оспорени пред Съда и не са влезли в законна сила; разпоредбата на чл. 209, ал. 2 ДОПК е неприложима за случая

В съдебното производство дружеството – жалбоподател не е представлявано. Представено е пълномощно за изпълномощаване на адвокат, който не се яви.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, с доводи за законосъобразност и правилност на решението, и на потвърденото с него действие.

Представя и писмена защита. Желаете юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата, съставляващи административната преписка, след извършената в резултат на обсъждането им и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 268, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществуващото на спора.

С издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта Актове за установяване на публични държавни вземания (АУПДВ), №№: 3/14.02.2020 г. и 4/14.02.2020 г., в тежест на [фирма] са определени публични задължения за държавни такси по чл. 30, ал. 3, пр. 1 от Закона за хазарта, в размери, съответно – 34 850 790, 46 лева; 188 199 519, 65 лева, заедно с лихви за забава. По отношение и на двата акта административният орган е допуснал предварителното им изпълнение, на основание чл. 60, ал. 1 АПК. За събиране на вземанията е образувано изп. дело №[ЕИК]/2020 г., по описа на ТД „Средни данъкоплатци и осигурители“, при ТД на НАП - С.. За обезпечаване на тези задължения, с Постановление, изх. № С202225-022-0019283/26.03.2020 г. е наложен заповед върху вземане на [фирма], от [фирма], за сумата от 398 671, 94 лева. Постъпила е по сметката на НАП сума от 15 000 лева, която с оспорваното Разпореждане, изх. № С202225-125-0256087/19.10.2020 г. публичният изпълнител е разпределил за погасяване на задълженията, установени с цитираните два АУПДВ. Разпореждането е оспорено пред териториалния директор, който го потвърдил с процесното Решение № ПИ-377/12.11.2020 г.

Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима за разглеждане (чл. 268, ал. 1, изр. първо, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК), но е неоснователна.

Съдът дължи произнасяне по същество, предвид чл. 268, ал. 1 ДОПК досежно законосъобразността на Решение № ПИ-377/12.11.2020 г., на директора на ТД – С., потвърждаващо Разпореждане, изх. № С202225-125-0256087/19.10.2020 г..

Ответникът, с оспорваното решение се е произнесъл по всички възражения на дружеството, като е изложил подробни мотиви за правилност и законосъобразност на Разпореждане, изх. № С202225-125-0256087/19.10.2020 г.

Разпоредбите на чл. 209, ал. 1 и ал. 2, т. 6, чието систематично място е в Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“, Раздел I „Общи разпоредби“ предпоставят предприемането на действия за принудително събиране на публично вземане, от: а) „предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането“ (в случая - актове за установяване на публични държавни вземания, №№: 3/14.02.2020 г. и 4/14.02.2020 г.; б) „влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата“. Спорът в случая е, дали след като АУПДВ, №№: 3/14.02.2020 г. и 4/14.02.2020 г. са обжалвани (адм. дело № 2463/2020 г. и адм. дело № 2465/2020 г. на АССГ), но към момента (установено служебно от настоящия съдебен състав) не са постановени съдебни решения, публичният изпълнител може да извършва действия, представляващи принудително изпълнение върху установените с тези актове вземания. На този въпрос настоящият съдебен състав отговаря утвърдително.

Установява се безспорно, че жалбите, против разпорежданията по чл. 60, ал. 1 АПК, с които председателят на ДКХ е допуснал предварително изпълнение на АУПДВ, №№: 3/14.02.2020 г. и 4/14.02.2020 г. са оставени без уважение от Съда, вкл. от ВАС, след касационно обжалване.

За установяване на публично вземане по реда на чл. 166 ДОПК Законодателят е предвидил по – облекчен ред (по реда и от органа, определен в съответния закон), за

разлика от ревизионния акт (чл. 118 ДОПК), макар правните последици и от двата акта да са идентични, по отношение крайния резултат – установяване на публични задължения. Относно оспорването на ревизионния акт по административен ред (задължителна процесуална предпоставка – чл. 156, ал. 1, ал. 2 ДОПК) и по съдебен ред, изрично е изключен суспензивният ефект на жалбата, предвид разпоредбите на чл. 153, ал. 1, чл. 157, ал. 1 ДОПК. Допустимо е обаче изпълнението да бъде спряно – чл. чл. 153, ал.ал. 2-7; чл. 157, ал.ал. 2-4 ДОПК. Оспорването на АУПДВ произвежда ефекта, по смисъла на чл. 166, ал. 1 АПК, т.е. – спира изпълнението. Когато обаче издателят на административния акт е допуснал предварителното му изпълнение, при условията по чл. 60 с.к. (за да защити особено важни държавни и обществени интереси, както е в случая), не съществува процесуална пречка за предприемане действия, осъществяващи целените с този акт правни последици, щом разпореждането по чл. 60, ал. 1 е потвърдено от Съда. Обратното би означавало обезсмисляне на цитираните разпоредби, които отдават приоритет на интересите на Държавата и обществото. Това означава, че за случая е съществувало изпълнително основание, по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 6 ДОПК.

В заключение - Решение № ПИ-377/12.11.2020 г., на директора на ТД на НАП – С. е материално и процесуално законосъобразно, и обосновано.

При този резултат основателна се явява претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя в размер на 500 лева, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл.161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против РЕШЕНИЕ № ПИ-377/12.11.2020 г., издадено от директора на Териториална дирекция на НАП - С., с което е оставена без уважение жалба, срещу постановено от публичен изпълнител, по изп. дело №[ЕИК]/2020 г., по описа на ТД „Средни данъкоплатци и осигурители“ Разпореждане, изх. № С202225-125-0256087/19.10.2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 500 лв. (петстотин лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: